

KOSMISK KONTAKT

En Science fiction Fortelling

Av Per Henrik Gullfoss

Originaltegninger av Anne Kathrine Skaarud

Del 5: Fruktbarhetens uendelige mangfold

Sammendrag: Denne Historien begynner i en galakse langt langt borte.

For 9 milliarder år siden ble planeten VULEA dannet.

Der oppsto Vulturienene og skapte en sivilisasjon basert på enhet og kollektiv bevissthet. Deres første møte med andre raser var Zakopatene, en rase besatt av makt og erobrertrang.

På grunn av sin kollektive tanke og forståelse av hvordan bevissthet former energi slo de tilbake Zakopatenes angrep. Men det gjorde dem også interessert i å utforske universet og forstå fenomenet glede, som hittil hadde vært ukjent for dem.

Har du ikke fått med deg begynnelsen? Du kan lese de første fortellingene på www.ildsjelen.no.

Det var lyden av Chads vakre sang som fikk Vlad og Nuria til å gjøre noe som var uhørt for en Vulturi. I et lite øyeblikk glapp konsentrasjonen og tilstedeværelsen i nuet. Det førte til at de drømte seg bort i samme øyeblikk som en høyfrekvent

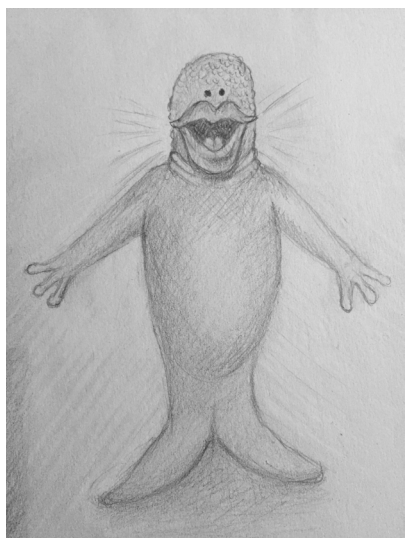
Kontalbølge traff lyskulen og dyttet den ut av kurs.

Kontalbølgen virket som en katapult da den bøyde bølgene i lyskulens fremdriftssystem på en måte som slynget den av sted gjennom flerfoldige galakser, helt til den langsomt bremsset opp i et bitte lite system som lå i utkanten av en spiralgalakse.

De stoppet like i nærheten av den femte planeten som kretset om en ganske liten gul sol. Vlad og Nuria så ned på planeten og visste øyeblikkelig hva som hadde skjedd der. De gjenkjente sporen fra Zakopatenes oppløsningsstråle, som hadde fjernet vannet og dermed det som hadde vært liv på denne planeten. Hva de hadde vært ute etter og hvorfor planetens innbyggere hadde motsatt seg Zakopatene var ukjent. Straks etter at de hadde stoppet så de konturene av et rundt skip som svedde i bane mellom planetens to største måner. Et kallesignal fra dette skipet traff lyskulen og Vlad og Nuria slo av generatorene for å kunne opprette

kontakt med skapningene i det runde tallerkenformede skipet. Chad sang sin historie om sin egen planet og møtet med Vulturienene som en velkomsthilsen til de ukjente, mens Vlad og Nuria øyeblikkelig brukte sin hjernefrekvensomstillere til å forstå meningen i budskapet av lyd- og lysmønstre i frekvenser de aldri før hadde observert. Budskapet var egentlig ganske enkelt.

«VI er kyklopene. Vi kommer fra galaksehopen Askleipos og er her fordi vår oppgave er å assistere den store skaper i frembringelsen av liv overalt i den eksisterende verden. Vår oppgave blant alle verdens skapninger er å gjøre det ytterste for at bevisst liv skal fødes, utvikles og forløses. I oss har den skapende kraft manifestert sin mening som en lengsel etter å bringe hele universet over i en ny tilstand av absolutt væren og absolutt bevissthet. Når det som er og observasjonen av det som er faller sammen til ett punkt, vil den ultimate hensikt med eksistensen åpenbares. Hvem er dere?»

Vlad og Nuria fortalte om sin tilblivelse, reise og søken etter den kraften som de hadde funnet spor av både hos Zakopatene og Tripodene, mens Chad sang et kort signal som inneholdt essensen av det han var.

Svaret fra Kyklopene var todelt. Det første var en beskrivelse av deres genetiske kode og utseende.

De hadde ett øye, to neser, to ører, to bein og to armer. Deres genetiske kode var 4 strenget og bare konstruert av det vi på jorden vil kalle biologisk materiale. Vulturien sendte tilbake informasjon om at de hadde 10 strenget DNA koding og at Tripodene hadde 14 strenger. Noe Kyklopene ble meget opphisset og interessert i å se nærmere på. Siden de var konstruktører og fødselshjelpere til nytt liv ville de veldig gjerne studere så mangestrengede skapninger, siden de aldri hadde møtt noen med flere enn seks DNA strenger tidligere.

Som gjenytelse ville gjerne Kyklopene dele sin arbeidsmetode med Vulturien. Derfor la de seg i omløp rundt den fjerde planeten i det samme systemet. Nuria og Vlad ble opphisset og imponert, i den grad deres art var i stand til å bli noen av delene, da de fikk tatt denne planeten nærmere i øyensyn. Den var noe av det mest egenartede og fantastiske de noensinne hadde sett. Det kan virke som om liv gjenkjenner liv uansett hvilken form og utgave det har. Det var kanskje det som førte til at de begge ble litt forhekset av den underlige skjønnheten i alle formene og måten livet utartet seg på denne planeten. Form som de hittil hadde betraktet som den minst interessante tilstanden de opprinnelige frekvensene kunne ta ble med ett spennende i seg selv. Det var kanskje mangfoldet som gjorde utslaget, kanskje måten det hele var satt sammen på? Her var ikke formen bare et transportmiddel for bevisstheten og essensen, det virket som om form på denne planeten hadde en hensikt i seg selv.

Før det første var det liv overalt på planeten, Ikke bare i små lommer. Planeten var en sydende heksegryte av liv. Kyklopene sa at folket som hadde bodd på den andre planeten hadde sådd dette frøet som hadde vokst til å bli så yrende liv rett før Zakopatene utraderte livet på deres egen hjemplanet.

På denne planeten var det ikke bare

en biosfære hvor alle betingelsene var like. Det var tre helt atskilte biosfærer.

Det ene var masser av fast materie som besto av alt fra harde flater og høyder, til myk materie som livet kunne vokse ut av.

Det andre var en flytende masse, som fylte opp den andre biotopen der den sank ned under en viss grense, som vi kaller havnivå. Der var det et eget sett av forskjellige organismer som utviklet seg. Enten flytende rundt i massen, kravlende rundt på bunnen eller stående fast på ett sted.

Den tredje biotopen var en innkapsling av hele planeten. Vulturien så at både den flytende massen og innkapslingen hadde mye til felles med den organismen de selv hadde vokst ut av. Det var nesten bare som om den var inndelt i en lett og en tyngre del. Den ene var hovedsakelig H₂O, mens den andre var for det meste HO₂. I denne innkapslingen var det også egne arter som hadde utviklet mekanismer som tillot dem å beveget seg gjennom lufthavet.

Det som gjorde det aller største inntrykket var det enorme antallet og mangfoldet av forskjellige former for liv som eksisterte på denne planeten.

Det var millioner av arter som gikk, hoppet, svømte, fløy, krøp og spratt av sted. De aller minste hadde nesten ikke energi nok til at de

kunne oppfanges og registreres, mens de største var millioner ganger større enn de aller minste.

Det mest forbløffende var at blant alle disse skapningene og skikkelsene, så var det ikke en eneste som hadde våknet til full bevissthet om sin egen eksistens. Det var ingen som hadde tenkt den første tanke som Nuria hadde gjort. Da de spurte Kyklopene om dette, så blunket de med sitt ene øye og sa at dette var helt ukjent også for dem. Siden livets natur var å våkne og bli bevisst, så var denne planeten et forunderlig sted. Kyklopen Ra prustet dypt med begge nesene og sa med stor fornøydhet at de aldri hadde fått en større utfordring.

Men de hadde en klar formening om hvorfor det var slik og hva det skyldes at livet var så uendelig rikt, men samtidig helt uten bevissthet på dette stedet.

Ra ba de legge merke til at alle formene av liv var som små lys som hele tiden ble tent og slukket igjen. Vlad og Nuria hadde ikke virkelig tenkt over det, annet enn som en biting ved disse livsformene. Men når Kyklopene sa at det kom av at de hele tiden gikk ut og inn av eksistens, så ble det forståelig på en annen måte. Siden livet var evig, og man var i en og samme eksistens fra man ble til, så var det bare et spørsmål om tid før man våknet. Slik hadde det vært for Vulturien og Tripodene og Kyklopene og alle andre noen av dem

hadde møtt. **Men her gikk livet hele tiden ut og inn av eksistens i form!** Evigheten var ikke konstant, men som en evig blinking, hvor du aldri helt visste om virkeligheten var når lyset var av eller når det var på. Vlad og Nuria så med undring på hvordan alle disse skapningene ble til, lyste i et kort øyeblikk, før det så gikk ut igjen og ble tent på et nytt sted. Det var som et lysorgel, hvor antallet tente flammer hele tiden skiftet og vekslet, som en egen dans, nesten like vakker som dansen av stjerner som ble tent og slukket ute i det store rommet. De så forundret på hverandre og tenkte at på denne planeten var det som selve tilblivelsen av universets gjenspeilte seg i hver og en av skapningene og til sammen var de som et bilde på det som skjedde i det store universet.

Det var også laget slik at planeten roterte rundt seg selv mens den gikk i bane rundt en gul sol. Derfor var tiden

man på overflaten av planeten opplevde lys og mørke delt i to klart atskilte deler. Det aller forunderligste med dette var at i det segmentet hvor livsformene var i lyset, så var nesten all aktivitet de gjorde rettet mot den ytre verden. Mens når de var i mørke, så gikk nesten alle sammen totalt inn i den indre verden. Det virket som om de glemte den indre verden når de var i lyset og den ytre verden når de var i mørket. Dette forklarte også hvorfor livet ikke våknet til bevissthet på denne planeten. Vlad tenkte på hvor utrolig forvirrende det måtte være å hele tiden skifte på denne måten.

Livet på planeten var organisert på en unik måte. I de aller fleste skapninger var det oppstått en splittelse i to forskjellige varianter. Hvert nye liv som fødtes tilhørte den ene av disse to variantene. Det var rett og slett laget slik at det var innlagt en motsatt energetisk pol i hver enkelt utgave av de to variantene. Dette gjorde at den ene

ble hjelpeløst trukket mot den andre. Når de to variantene så møttes og fødte seg sammen til en energi, så oppsto et nytt lys/liv. Det forklarte den svulmende overfloden av liv. Polene søkte mot hverandre som besatt, og skapte på den måten hele tiden nye liv, som igjen søkte mot hverandre. Det førte til den eksplosjonen av liv de var vitne til. Men denne voldsomme aktiviteten gjorde også at livet hele tiden forandret seg, siden det var så mange enkeltvarianter og man aldri helt visste hvilke to som støtte sammen. De små forskjellene vokste seg større og det hadde utviklet seg til det uhorvelige mangfoldet av skapninger som var nede på planeten. Vulturien kunne bare vagt prøve å forestille seg å ikke være hel i seg selv og hele tiden søke mot noen annet. Chad var den som best kunne forstå det, siden han hadde opplevd ensomhet blant sine egne. Når Chad sang om dette begynte tårene å renne fra kyklopernes ene øye. Det virket som om livet dere nede på jorden et øyeblikk stoppet og lyttet til vibrasjonene som strømmet fra Chads munn. For disse skapningene var helt og fullt tilstede i livet og alle sammen kunne oppfange vibrasjonene fra annet liv gjennom et eller flere av sine sanseorganer. Det eneste som skilte de fra nesten alt annet liv var at de ikke våknet til bevissthet om sin egen eksistens.

For Vulturien var det å møte livet på denne planeten ikke bare forunderlig, men også en fest og den største gaven de kunne få. Grunnen til det var at de selv sanset at nesten alt liv nede på denne planeten besatt den ene egenskapen de selv søkte å utvikle mer enn alt annet.

Gleden virket nesten som drivkraften i det ubevisste livet der nede. Gleden over å eksistere var så sterk at alle skapningene gjorde sitt ytterste for å holde den kortvarige flammen brennende så lenge som mulig. Kanskje var det nettopp den kortvarige eksistens av et enkelt liv som ga denne uhyre gleden over å være til? Kanskje var det selve det å være omgitt av en hel verden som sydet og bruste med liv? Det var så intenst at både Kykloperne, Chad og våre to venner fra Vulea oppfattet at hele planeten var levende. Men den hadde heller ikke våknet til bevissthet.

Nuria undret på om det var slik at denne rene gleden forsvant når livet våknet til

bevissthet. Var det laget slik at det bevisste livet måtte ha dette savnet etter noe for å fortsette den bevegelsen det var skapt for å gjennomføre? En ting var i hvert fall sikker for Vlad og Nuria.

På denne planeten hadde de funnet det de søkte. Det eneste som gjensto var å finne ut hvordan de skulle høste det inn og gjøre gleden til en del av seg selv.

Kyklopene så det hele på en

annen måte. De hadde en plan for å fremme veksten av bevissthet også på denne planeten, som allerede sydet av liv. De tenkte at bevisstheten hadde til hensikt å våkne til erkjennelse av seg selv også her. Da Vlad og Nuria fikk høre hva den gikk ut på ble de tvilsomme. Chad på sin side ble begeistret og sang med hele sitt repertoar for å formidle skjønnheten han fant i Kyklopernes plan til Vlad og Nuria. Vulturien var usikre på om denne typen innblanding i planetens naturlige utvikling og frambringning av liv vil fjerne gleden fra planetens skapninger. Kyklopene på sin side hevdet at de var en del av alle planeters naturlige utvikling, siden skapelsen hadde plassert dem slik de var i universet. **Det som overbev-**

iste Vlad og Nuria var Chads sang om hvordan disse skapningene når de våknet ikke bare ville kunne dele gleden, men også fortelle og formidle hva den besto av og hvordan den var til Vulturien og andre reisende som ville høre og lære.

I neste episode av Kosmisk kontakt vil vi få vite hvordan livet på jorden tok et stort sprang i sin utvikling gjennom at den rasen vi i dag kaller mennesket ble skapt. Det oppstår også en helt uventet affære i kjærlighetens landskap, mens Chad oppdager nye og uventede kvaliteter i seg selv.